

העץ צמח בסלע / גאולה עמיר מתוך ספר עין השופט למחצית היובל - 1962

בראשית הייתה גבעת טרשים, אבנים וקוצים, לא עץ ולא שיח. "ארץ הרוחות" – כך קראו שכנינו הערבים לאזור זה. ואכן, רוחות אכזריות נשבו בתדירות, בעיקר בחורף. עצי הפלפולן הדקיקים שנטעתי סביב חדר האוכל, קרסו נפלו כמעט מדי לילה ביחד עם סמוכותיהם (פשוט אי אפשר היה לתקוע את הסמוכות בסלע). "הרימי את הדקוראציות שלך, גאולה", התלוצצו החברים מדי בוקר, ולבי דאב.

כל מקלט או תעלה שנחפרו בחצר, הייתי רצה לראותם בתקווה למצוא תמונת קרקע אחרת. אולי יש מקום בגבעה זו עם יותר אדמה. תמיד חזרתי מאוכזבת. שמונה, עשרה ס"מ אדמה ולאחר זה סלע רצוף. הייתי זקוקה להרבה כוח, רצון וחזון על מנת להאמין שיצמחו כאן עצים. נטעתי אורנים סביב-סביב לעצור את הרוח. הוספתי להם מים בקיץ, כשאני רותמת את עצמי לכרכרה עם חבית. לא הייתה עדיין אינסטלציה בחצר. האורנים לא הכזיבו, לבלבו וצמחו בסלע. והנה שדרת הברושים הראשונה לאורך הצריפים. הבאתי את השתילים ממשלתל משק הפועלות בפתח תקוה, כי רציתי בברוש צריפי צר. נעזרתי על ידי החברים בחציבת הבורות בסלע. לא חלמנו עדיין על קומפרסור. איש לא האמין בכלל שיצמח עץ בסלע כזה. "כמו שיצמחו שערות על כפות ידינו, כך יצמחו כאן ברושים", אמרו לי. הקשבתי תוך צער, אך המשכתי בפועלי. מוכרחה הייתי להאמין. כה רציתי בו.

זכורתי שהגיעה פעם לידי חוברת מהגן הבוטני בלונדון, ובה שפע צילומים של גני נוי, מדשאות נאות וקירות בתים מכוסים קיסוס. ישבתי באוהלי והסתכלתי בחוברת. ליבי נמלא צער רב על ביתי שלי הדל בצמחים, הצחיח, ואדמתו השטחית והעירומה. דמעות חנקו את ליבי. חלפו שנים. הנוף שונה מקצה לקצה. האדמה הצחיחה הדשיאה דשאים, הצמיחה עצים, שיחים ופרחים לרוב הצומחים בבטחה, מוגנים על ידי חורשות האורן הרבות והבתים שנבנו בתוכן. לכולנו, זה נראה כדבר מובן מאליו. אך לעתים, ויקרה לי שתוך עבודתי ארים ראש ואסתכל בכל הסובב אותנו: העצים הרמים בשלל צבעי הירוק שלהם, השיחים הפורחים, שפע הוורדים והפרחים. אראה את כל פינות החמד של ביתי הקיבוצי. רחב ליבי ונמלא אושר רב, ואהבה לנוף זה, לפינת מולדת זו שלי. תחושת מולדת עמוקה מרגיש האדם, כפי כנראה, עת יצמח עם נופה.